

Katrine og ekte-
mannen Simen
deler samme
grunnverdier.

MISJONÆR-
DATTER BOR I
KAMBODSJA

Vil gjøre EN FORSKJELL

Katrine Solhaug (36) vokste opp i Sør-Afrika, og nå driver hun hotell i Kambodsja. Kallet til å hjelpe andre har hun fått inn med morsmelken. – Her ser vi hva som virkelig betyr noe i livet.

TEKST: MERETE SILLESEN FOTO: PRIVAT

Det å ordne opp og tilrettelegge for andre har alltid falt helt naturlig for meg. Da jeg var 14, mente mamma at jeg ville passe som sosionom. Og hun fikk rett, smiler 36-åringen.

Katrine har reist i over 50 land, og hun har bodd i syv land utenfor Norge. Hun er utdannet sosionom,

med internasjonalt arbeid som fordypning, og hun har jobbet med vanskeligstilte både i Norge, Malawi og Nicaragua. Men det er i Kambodsja hun føler at hun hører til. Sammen eier Katrine og ektemannen Simen *Babel Guesthouse*, der de ansattes mulighet til læring og et godt liv, er hovedmålsettingen.

Ekteparet trives veldig godt, og kan godt tenke seg å stifte familien og bli boende i mange år til. Med Katrines bakgrunn, er de ikke redd for å la eventuelle barn vokse opp utenfor Norge.

Sjarm og livsglede

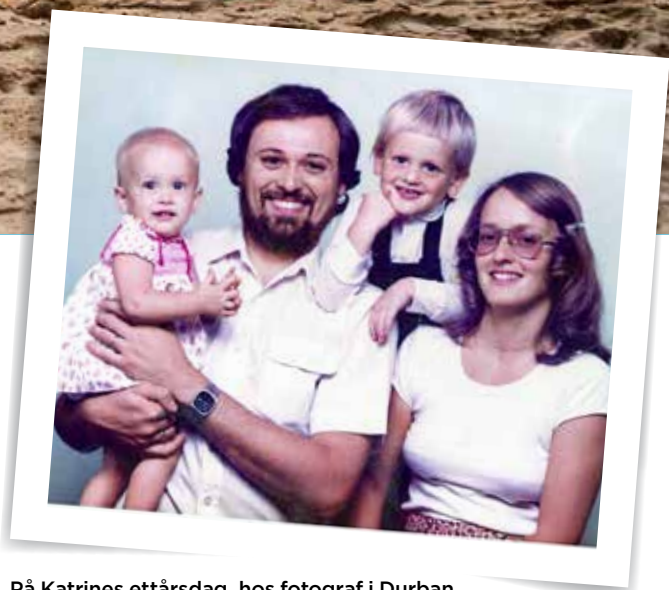
Katrine er en positiv og sprudlende jente, som ser utfordringer og løsninger,

der andre ser problemer og hindringer. Det er aldri kjedelig rundt denne blide, sosiale jenta, som kan snakke med absolutt alle, uansett alder, kjønn, land og verdensdel.

– Vi er alle like mye verdt, sier Katrine, og nå er hun med ett alvorlig.

– Jeg ser på kulturelle forskjeller som en berikelse.

Katrine og Simen sammen med de ansatte i Sihanoukville, sør i Kambodsja. Det er aller første gang de ansatte ser havet.

På Katrines ettårsdag, hos fotograf i Durban.

Det er viktig å akseptere og ha respekt hvor for hver- andres ulikheter.

Annerledes barndom

Katrine er født i Tromsø, men før hun rakk å fylle ett år, tok mamma Kjersti og pappa John-Daniel med seg henne og storebroren Kristian til Sør-Afrika. De bosatte seg i Durban, hvor lillebror Johannes ble født. Kjersti og John-Daniel tilhørte den Norsk Lutherske menighet i Durban (St. Olav Lutheran church), der John-Daniel var prest.

– Brødrene mine og jeg vokste opp under apartheid-regimet, sier Katrine.

Hun forteller om egne busser for hvite, egne busser for svarte og egne strender for hvite. – «Whites only!» Dette skiltet var vanlig å se overalt, forteller hun.

Men Kjersti og John-Daniel var opptatt av men-

neskers likeverd, og de opprettet blant annet en ungdomsklubb, der alle var velkommen.

– Vi var mye sammen med andre misjonærbarne, og barn og barnebarne av pensjonerte misjonærer og sjømenn. Dette gjorde at vi hadde det veldig «vestlig», slik som hjemme i Norge.

De feiret for eksempel 17. mai, og gikk i tog sammen med de andre norske som bodde i Durban. Sånn sett var de et eget, lite samfunn.

– Vi var ofte på besøk i Zululand, KwaMahu og Umlazi, der befolkningen ikke var vant til å se hvite mennesker. Der var jeg ekstra populær på grunn av

mitt kritthvite hår! smiler Katrine.

En gang den norske familien møtte en zulufamilie med 14 barn, ble foreldrene spurt, i fullt alvor, om de ville bytte Katrine mot fem av deres barn. Kjersti og John-Daniel takket pent nei til det rause tilbudet.

– Jeg husker fremdeles hvor glade fattige zulubarn som bodde på landsbygda ble da vi delte ut julegaver fra menigheten, sier Katrine stille.

– Slike inntrykk har festet seg og har vært med på å gjøre meg til den jeg er i dag.

Her vi bor nå, ser vi hva som virkelig betyr noe i livet.

Menyen er viktig, maten skal både være sunn og god. Katrine og Simen i samarbeid med to av kokkene. (Foto: Oyen Rodriguez)

Katrine og broren Kristian elsket stranden i Durban.

Nytt datasystem i resepsjonen; her gjelder det å øve til det sitter.

Hun knyttet også nære relasjoner i Sør-Afrika. – Vi hadde en fantastisk hushjelp, som ga meg masse kjærlighet. Jeg var utrolig glad i Authoria, eller «Bona», som jeg kalte henne. Det var fordi hun sa «sawbona», som betyr hallo, hver gang hun kom. Båndene som ble knyttet de to imellom, var sterkt og nært, til tross for alle ulikheter.

Tilbake til Norge

Da Katrine var fem, flyttet familien til morens hjemby, Stavanger. Første dagen Katrine var ute for å leke, fikk hun seg en stor overraskelse. Hun stormet entusiastisk inn til moren.

«Mamma, mamma, han mannen der ute snakker norsk!» ropte Katrine mens hun hoppet av begeistring. Det tok litt tid før hun skjønnte at alle snakket norsk i Norge.

Katrine vokste opp med mange ulike vennekretser i Stavanger. Hun sang i tre forskjellige kor, spilte fiolin i to ulike orkestre, var med i speideren, på svømming, turn, ballett og street dance. Dessuten spilte hun håndball, badminton og innebandy.

– Jeg lærte meg å tilpasse meg ulike typer grupper, og dette er nok grunnen til at jeg trives så godt i det

miljøet jeg lever i nå, med en vennegjeng som består av mennesker i alle aldre fra hele verden, sier Katrine.

Katrine stortrivdes i Stavanger, der hun hadde en fin og aktiv ungdomstid, og hun trodde aldri at hun skulle flytte derfra. Det var helt til hun satte kursen mot Oslo og Rønningen Folkehøgskole i 1998. Siden har Katrine blitt værende i Oslo og har hovedstaden som base hver gang hun er i Norge.

– Men jeg reiser mer enn gjerne på besøk til Stavanger. Det er en fantastisk by, med en helt utrolig flott natur. Jeg er glad jeg fikk ungdomstiden min der, smiler Katrine.

Eventyrlysten

– Det var nok tiden i Sør-Afrika som la grunnlaget for min nysgjerrighet på andre folk og kulturer, sier Katrine. Etter at hun var ferdig med folkehøgskolen var utferdstrangen stor.

– Det var da jeg så filmen «The beach» på kino, at jeg skjønnte at jeg måtte ut og se verden før jeg satte i gang med studier i Norge, forteller Katrine.

Dermed flyttet hun til Spania i 2001 for å ta et halvårig spansk kurs.

– Tanken var å gjøre et

siste «sprell», før jeg skulle bli en seriøs norsk student. Men dette ble bare starten, og flere reiser jorden rundt fulgte. I 2003 tok jeg meg sammen og startet på en bachelorgrad i sosialt arbeid. Jeg tok praksisperioden min et halvt år i Malawi, og fikk samtidig reist gjennom mange afrikanske land, forteller Katrine.

– Et av høydepunktene var å dra tilbake til Durban, der jeg besøkte barndomshjemmet og barnehagen min. Det gjorde sterkt inntrykk.

Deretter begynte den engasjerte jenta på universitetsstudier på norske studiesenter i Mexico og Nicaragua.

Møtte kjærligheten

På skolen i Mexico gikk også Simen Julner (32) fra Nordstrand i Oslo. Han ble fascinert av den sprudlende jenta, som fort ble klassens midtpunkt, og var den som tok initiativet til sosiale aktiviteter.

– Dessuten var hun rågod i spansk, faktisk den beste i klassen, forteller Simen stolt.

– Jeg overtalte Simen til å bli med meg på en reise gjennom alle de mellom-amerikanske landene.

John-Daniel har selv døpt sine tre barn, og han har også giftet bort sin eneste datter, Katrine.

Og da jeg fikk «lurt» ham til å melde seg på studiet i Nicaragua også, var jeg fornøyd.

– Vi deler de samme grunnverdiene i livet, og da vi kom hjem til Norge etter dette året, var det som kjærrester.

Livet i Kambodsja

Gjennom studiesenteret fikk Katrine tilbud om å bli hotellsjef på et sideprosjekt de hadde i Kambodsja. Etter noen måneder ble Simen ansatt som økonomiansvarlig. Og det var her, i 2007, de fant et felles hjem. Men giftermål ble det først i Norge, da Katrines far i 2014 viet dem i det lille kapellet ved havet på Sola Strandleir utenfor Stavanger.

De trives godt i Kambodsja, selv om livet også her byr på utfordringer. Katrine starter ofte dagen med «to do»-lister, ting hun skal gjøre i løpet av dagen, som i Norge kanskje hadde tatt noen timer å få gjennomført. I Kambodsja kan det ta flere dager på å få unna punktene – blant annet på grunn av kulturforskjeller. Etter ni år har de vent seg til at ting tar tid. Det medfører innimellom frustrasjon, men også latter.

– Jeg husker en dag jeg satt og stresset på kontoret, og ble illsint da Internett ikke fungerte. Jeg trampet ned trappene og inn i restauranten, der jeg brølte

ut min frustrasjon, forteller Katrine.

Da så kokken på henne, og sa helt rolig: «Men, Katrine, Internett må jobbe hver dag. Nå er Internett sliten og har tatt en fridag.»

Katrine og Simen jobber og lever etter kristne grunnverdier.

– Samtidig respekterer vi at det er buddhismen som er religionen her i Kambodsja.

Paret er med på mange tradisjonelle seremonier hvert år, og er takknemlige og ydmyke for den tilliten det kambodsjsanske folket viser dem.

Med Katrines bakgrunn som misjonærbarn har det unge ekteparet ingen motforestillinger mot å stifte familie.

– Det er klart at vi innimellom tenker på å reise hjem. Blant annet er det litt skummelt å tenke på at vi har gitt fra oss alle de trygge rettighetene vi har i Norge.

Katrine forklarer at ekteparet ikke har noen rettigheter i Kambodsja, dersom noe skulle skje, og at helse-systemet ikke er helt på topp, men foreløpig har ikke dette skremt dem hjem til Norge.

– Her vi bor nå, ser vi hva som virkelig betyr noe i livet. Dessverre synes jeg at mange av disse verdiene har blitt borte i et velferdssamfunn, der mye dreier seg om at alt skal være perfekt, i hvert fall utad. •

Katrine og broren Kristian på vei til barnehagen «Tre-etops». Det er Katrines første dag, og hun er kjempespent.

SOLHAUGFONDET

Da Katrines far besøkte Kambodsja for første gang i 2008, ble han så overveldet av det fantastiske folket, at han bestemte seg for kun å ønske seg penger til veldedig arbeid i Kambodsja til 60-årsdagen sin. Dette ble starten på Solhaugfondet, der det samles inn betydelige midler, som kommer lokalbefolkningen til gode. Pengene blir brukt til utdanning av unge kambodsjanere, som ikke har de samme muligheter som for eksempel unge i Norge.

I Kambodsja er en hel generasjon med lærde mennesker utslettet, og for å utvikle et slikt land er utdanning alt.

– Vi støtter også familier i nød, og har betalt for utallige operasjoner av våre ansatte og deres familiemedlemmer, forteller Katrine. – Nattevakt for eksempel, fikk operert inn trommehinner, noe som bedrer livskvaliteten hans betraktelig.

Etter at Solhaugfondet ble opprettet har Katrines far vært i Kambodsja flere ganger, og hver gang blir den fargerike presten slått av livsgleden de fattige viser. Den står i skarp kontrast til norsk surmulig over småting.